

La salvaguarda de la independència

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 10 d'agost de 2024
Aquest 8 d'agost de 2024 passarà a la història de Catalunya per dos fets que ens afecten de prop: la investidura com a president de la Generalitat de Salvador Illa del PSC, cosa que feia bastants anys que no es donava; en refereixo a un president socialista. L'altre fet ha estat l'anunciada presència a Catalunya del president Carles Puigdemont després de set anys d'exili. He dit presència, no tornada, ni molt menys definitiva. Ha estat un dia molt mogut que, per una banda, ha satisfet a uns i, per altra, ho ha fet també als seus rivals polítics. Tots contents? No! Hi ha una resta que no han quedat satisfets ni per una cosa ni per una altra. Anem a pams.

Salvador Illa ha satisfet els seus, crec que a tots. Ha necessitat, però, el suport d'ERC i dels Comuns. pel que fa a ERC no ha satisfet a tots els seus; encara més, sembla que el partit de Macià i Companys ha restat pràcticament dividit, el que els faltava després d'un seguit de fracassos en els fets i en la davallada electoral. Un partit històric i de tradició nacionalista-independentista dona suport al candidat més espanyolista de la colla socialista catalana. ERC ha donat suport a Illa sense voler entrar en el seu govern, però amb la garantia de mantenir en el seu lloc a la munió de càrrecs i funcionaris de confiança del finit govern d'ERC; allò que en diuen el *sottogoverno*. Ja veurem el que dura aquest compromís perquè Illa haurà d'encabir en el seu govern molts dels seus, que ho deuen estar esperant amb candeletes. Resultat, una inflació de càrrecs i funcionaris que pagarem entre tots. Ah! Els Comuns, tots feliços i felices.

En resum, un govern teledirigit des de Ferraz que farà anar Illa, i en conseqüència Catalunya, per on vulgui. Sí, queda

l'oposició, que només tindrà dret a la rabiola i que haurà de continuar contemplant com prenen el pèl al partit exindependentista dins del qual la divisió continuarà creixent fins a la seva evaporació. Potser, i així ho desitjo, d'ací a un temps es refarà perquè té arrels fondes a Catalunya. Acceptem els resultats com a bons demòcrates, però sense oblidar que la crítica constructiva no tan sols és legítima sinó necessària.

Pel que fa a la presència del president Puigdemont, ha estat un fet sonat. No ha estat una sorpresa, perquè tots sabíem que compliria amb la seva paraula, però sí un esdeveniment que ha tingut ressò a tot el món i això és el que ens interessa. Potser molts l'haurien volgut veure aparèixer dins el Parlament, però Puigdemont és persona acostumada a assumir riscos i sap fins a on pot arribar. La seva presència ens ha demostrat que podem encara confiar en ell, els que hi confiem és clar, perquè, en aquests moments, quin polític hi ha a Catalunya capaç de fer-nos mantenir l'esperança en la independència? No serà el president Illa ni els seus *supporters*, oi?

Sobre un altre aspecte de la presència de Puigdemont, de la seva aparició i escapolida, de primer, li ha propinat una altra clatellada al jutge Llarena, que ja el veia a Madrid declarant davant seu. Aquest magistrat, en el cas Puigdemont, no n'encerta ni una. Pel que fa a la seva detenció per part dels Mossos d'Esquadra tinc pensaments molt variats i alguns contraposats. Crec, com els infants, que hi ha polis bons i dolents. S'ha vist avui que n'han detingut dos perquè han ajudat el president a escapolar-se, sabent ells molt bé les conseqüències que els reportaria. I, un gran dubte: per què havíem de creure que s'havia muntat aquell escenari a l'Arc del Triomf de Barcelona? Per què ho havia de creure la policia, la delegació del govern espanyol i tots els eficients serveis secrets? No ho trobeu una mica estrany? Allí no hi havia cap d'aquests servidors de l'ordre. A mi això no em

quadra amb tota la gran "operació gàbia" que va col·lapsar les entrades i sortides de Barcelona durant hores. I, ara volen que Jordi Turull els expliqui com Puigdemont va aparèixer pel carrer Trafalgar. Tot plegat molt estrany, però Puigdemont ha aparegut en públic i s'ha esfumat. On és? A Brussel·les, a Elna o prenent-se un gelat en una terrassa d'Amer? No en sabem de la missa la meitat.